

Marjan
Kukovec - Quki

KOŠČEK
ABSOLUTNE
RESNICE

(ali kako sem izvedel
za absolutno resnico,
pa se je ne spominjam več)

Stopim čez prag in zaloputnem s starimi železnimi vrati z majhnim okencem v sredi. Tako velika noč otane za menoj. In prašna od premnogih zvezd, ki se potikajo okoli napihnjene meseca. Za menoj ostane dolgočasno stanovanje, po katerem bezlja tečna stara mama, zapira okna in jih zabija. Da ne bi pihalo. Za menoj ostane bronhialni hišnik, ki me vsaj enkrat dnevno, ponavadi zvečer ob desetih, ko začnem še-le živeti, popljuje za vrat. S tistimi zelenimi pljunki, ki se ne odlepijo tako zlahka s sveže kože, skopane v vroči kadi s kapljico dišečega olja in odišavljene s cenenim parfumom, ki se dobi v prvi Tobačni. Za menoj ostane pridiga, bobnenje zahripanega glasu po stopnišču in tiste face, ki preživijo dan v kukalih. Za menoj ostane motor, stlačen v drevo, verjetno tudi motorist in cesta, ki se mi je že tolikokrat postavila pokonci. Za menoj ostane tudi košček jakne, ki se zatakne ob ostrino kljuge.

- Jebeš ga.

S počasnimi in sigurnimi (pomembnimi) koraki stopim v sredo zakajenega temačnega prostora in prižgem cigareto. Ponudim jo kolegu, ki v enem dahu prileti in spet kot ujeda odleti v svoje toplo gnezdo z mladiči. Spet je izbral najboljše mesto za šankom. Lepo v kotu, naslonjen na hladno steno, ki počasi rosi in daje prijeten občutek. Kot da boš v naslednjem trenutku doživel tako prepo-treben orgazem. Orgazem, ki te z vsakim kozar-cem bolj drži pokonci. Božansko.

Kako so mi všeč ti barski stoli. Udobni, visoki in kljub moji višini noge svobodno bingljajo in počutim se tako mogočnega kot majhen otrok, ki ga oče posadi v banki na pult, medtem ko dvigu-je denar, otrok pa izvleče iz žepa vodno pištolco in jo pomoli blagajničarki pod beli vrat ter kriči:

- Bang, dnar al pa cokolado, bang, bang!

- Bel špricer, naročim najbolj mozoljavemu nata-karju.

Scena je za takšno uro kar primerna. Skušam se uživeti in niti pri šestem špricarju mi ne uspe. Nekaj me moti, obdaja, nekaj težkega me obdaja in stiska z jeklenimi rokami.

Začutim vlažno sapo, ki polzi do zatilja in vse tja dol proti ritnici, božansko, ozki in nedolžni so ti potoki vlažne sape, sunkovito, zadržano dihanje, rekel bi žensko, takšnega sem še najbolj navajen. Kot budilka me ob prenekaterih jutrih vrže pokonci in potem dalj časa drži. Do neza-vesti skoraj. Dokler se ne stopim s frotirno pos-teljino in izcedim vsega soka.

Potoki vlažne sape počasi pojenjajo in mi dajo toliko časa, da zberem misli, ki so se ponovno

zagozdile v tej, vse prevečkrat vračajoči se postelji, kjer sem zmagoval kot Samson, včasih, in izgubljal, včasih, kot reka v suhih dnevih, ki s svojo gladino izgublja moč, višino in ikre.

Polagoma izgubljam jutranjo predstavo, a še vedno me na trenutke zbode, nekje v podaljškem hrbtenjače, in jo zagrnem z zaveso, za katero se skriva tudi nesramno sonce, ki mi je nekoč ubilo popek. Med noge skoči nekaj sluzastega, lepljivega, kasneje zaznam s švicom prepojeno majico, v kateri ždi Sandra. Že nekaj časa je morala biti tukaj.

- Ah ti!

Sandro sem nekoč pobral s plesišča. Poteptana od številnih nog ni prav vedela še nekaj časa potem, ali je ponedeljek ali še vedno lovi krokodile na svojem planetu. Odpeljal sem jo domov, k sebi. Oblečena je obležala na starem divanu, sam pa sem raztegnil gobo po tleh in zaspal kot prabit. Zjutraj sva se oba zbudila. Jaz nag, ona pa... saj veste.

- Jebeš ga, sem rekel in doživel potem še en orgazem za dobro jutro, božanski, Sandra pa je mislila, da že hodiva. In da se imava ne vem kako rada. Na veliki klin naju je obešala in na velikem zvonu se je baje pela najina pesem. Najina ljubezen se je končevala, rojevala, na tleh, na gobi, skoraj vsako jutro. In vsako jutro je po dolgem orgazmu, božanskem, razpravljala o smislu življenja, o svojem smislu življenja, mojem, najinem, o smislu sploh, pa o ciljih in nekakšnih poteh, po katerih se lahko pride do vsega tega.

Vsakič sem pametno prikimal, mršil lase in z užitkom srebal vročo kavo, pravo, na glas srebal, tako kot znam. Spet je sledilo prikimavanje.

Nato vroč poljub, nategovanje ozkih kavbojk, pa spet slačenje, najprej spodnjice, potem kavbojke. Poljub in že je odvihrala v svojo konzervo, kjer se je vsakemu posebej smejala v faco in potiskala toplo Delo pod pazduho, da so doživljali orgazme in rezgetali kot sestradani konji.

Mesnate ustnice, rahlo izstopajoče, trzajoče, odrešujoče, in spodnjice, zelene spodnjice, vedno prepojene s semenjem in sokovi, ki so skrbno zalivali lepo izvezeno rožico na prednji strani. Kako sem bil nor na to. Uf. No, nor. To je bilo vse, kar me je držalo pri njej, da je nisem nagnal, da je nisem pustil na kakšnem plesišču pod topimi udarci konjev, škornjev, sandal, mezincev...

- Kaj ti je? Si sploh tu? Roke potisne v mednožje in stisne. Močno. Zaboli. Naslonim se na rosno steno in zlijem špricer v grlo. Odleže.

- Ja, kaj pa je takega.

- Kaj ni fajn žur. Ha? Pridi, greva skakat, greva skakat. Jaz bi malo skakala.

Vleče me na plesišče, vendar se ji izmuznem iz tesnega objema in se vrnem v toplo gnezdo. Kako mi prija danes osamljenost, kar stopil bi se najraje v njej. Nevemkoliko cigareto že prižigam. Mozoljavi natak se prebija skozi goste oblake dima, krili s koščenimi rokami in dela grimase. Kar na gobec bi verjetno udaril, direkt v čelo, če bi le imel koga, če bi le imel kje. Če bi hotel.

V podzavest se počasi spušča tisti zgodnji večerni mrak, ki ga tako rad preganjam s televizorjem, on pa me uspava in pozibava na dno mehkih blazin. Iz svoje statičnosti uhajajo telesa, bežijo.

Bežijo proč. Kot pikice svetlobe po prostoru, vrtijo se, vrtijo okroglo. Pobirajo. Zdaj tega, zdaj mojega kolega, zdaj se ta prekucne zaradi prevelike centrifugalne sile in izstopi. Nekje izpod miz, za katero predejo štiri našopirjene mačke, uf, prileze in z rdečim nasmeškom ne čelu odjadra skozi vrata.

Sandra skače z nekim zateženim tipom. Z roko v mednožju ji ves čas nekaj dopoveduje. Razlaga. A Sandra skače, skače.

Dare, ki mi je v času moje odsotnosti razlagal o vprašanju filozofije današnjega sveta in pri tem poudarjal vsako pomembno besedo s krepkim udarcem po kolenu, počasi leze z barskega stola in se nekje pri vijakih, ki držijo barski stol pokonci, staplja v vse manjšo gmoto in se poistoveti s pohojenim čikom. Verjetno njegova ženska ga pobere s tal in vtakne med svoje širokorazpele prsi. Prava samohodka.

Razen mozoljavega natararja, ki je pridno pomil vsak kozarec in mi ga točno do črte ponovno zmočil z vedno slajšim Mariborčanom, ostanem sam, sam ob svoji rosni steni in ob svojem koščku šanka. Ritnica je polna rose, ki se je stekala s stene, po hrbtu in za hlače. V ritnici se mi je torej nabral švic. Tudi njegov švic je v moji ritnici, tistega v kotu, pri obešalnikih. Možak bulji vame. In spet. Prisežem, da ga nikoli prej nisem videl.

Nekaj trenutkov je moralo miniti, kar sva si podajala mnenja preko zornih poti skozi vlažen in zatohel nasičen zrak. Dvignem kozarec in mu nazdravim. Izpijem do dna. On pa bulji. Dvignem drugi kozarec, nazdravim, izpijem do dna, on

bulji. In tretji. Ko se ga naveličam, zamahnem z roko in s pogledom iščem Sandro. Neverjetno, kako sem se navezal nanjo. Ona skače.

Zatopljen se zdramim ob trdnem prijemu za ramo. Skoraj je bolelo. Obrnem se, počasi, zagledam možaka, ki je še prej sedel v kotu in buljil vame. Vsaj zdi se mi tako. Možakar prikima, kot da bi prebral misel, ki je pravkar izpuhtela proti stropu in se prijela luči. Možakar se skloni in mi dahne v uho. Kje sem že to doživel?

Ostro ostrižene brčice poplesavajo po mečici ušesa. Nagnem se za malenkost nazaj in močnejše zasidram glavo v dlan.

- Poslušaj. Zdaj si sam. Sam si. Razumeš? Ko se bo vrnila tista tvoja in ko bodo prilezli nazaj iz lukenj tvoji kolegi, boš sam. Čisto sam. Ko bodo tu, ko boste drugje, vedi, kar ti je storiti. Ako jim poveš, kar bo nocoj dano tebi, izbral sem tebe, veš, jih boš v naslednjem trenutku zapustil, kar tako, umrl boš, klik, tema. Nič. Razumeš, človek!?

- Ne seri, stari, kaj bi rad?

- Povedal ti bom..., trenutek tišine, ki zaboli, tako peklenko zaboli, da se poderejo vsa, še tako trdna in stara pravila. Vidim z zemljo sprijene ljudi, vstajajo iz grobov, ne, že davno niso več grobovi, odhajajo, prihajajo sem gor, plesali bodo, ne bodo plesali, morili bodo, morili, gremo, ne moremo, še en špricar, sončni žarki morijo, sončni žarki morijo, pada sonce, ujemite ga, razbilo se bo, raztreščilo na koščke, spet tišina, trenutek tišine, ki zaboli, tako peklenko zaboli, da boli še potem, ko se vse ustavi in spet slišim možakarja, ki mi drobi v uho:

- ... povedal ti bom ABSOLUTNO RESNICO!

- ABSOLUTNA RESNICA, absolutna resnica. Jebeš ga.

Mislim, da plavam nazaj domov, plavam po vrhovih streh, med gnezdi tisočerih sanj, nad reko delavcev, ki sanjajo do svojih omaric, nad kurbo, ki se prebuja pod mostom. In mimo hišnika. Prav lepo se pozdraviva in spregovoriva nekaj stavkov. Plavam mimo stare mame, ki leži pod radiatorjem in ga objema.

- Ah, ti moj dragi, najdražji, in ga stisne k sebi še močnejše. In plavam naprej v korake prehojenih poti, v sape izgubljenih vzdihov, v vetrove, ki preplavljajo morje praproti, za katero se skrivajo rdeče želje. Sandra še skače. Odplavam tako hitro, tja, ne vem kam, tako hitro sem tam in spet...

Zjutraj hiše še stojijo, tramvaji vozijo po voznem redu, ptice valijo normalna jajca, treba je iti v šolo, treba je iti v službo in popoldne pokositi travo. V vrsti je treba čakati na kavo, plačati račun in v vrsto je treba stopiti, da oče razdeli poljube, ko se vrne iz službe. In kosi travo. Seveda po kosilu.

